Demokratin:

FULLÄNDNING ELLER FÖRFALL

DEBATTEN kring demokratin under de senaste årtiondena har fått sin inriktning och sin färg av diktaturernas uppkomst, av riken och oron för diktatur. En demokratis framgång har därför främst blivit mätt från stabilitetens, trygghetens synpunkt: en lyckad demokrati har varit en region som inte skakas av alltför svåra motsättningar, som inte hotas av nazism, fascism och kommunism. Det är försvarspositionen, enlikheten om själva folkstyrelsens fortvaro som präglat attityd och diskussion. Men vilka faror och svagheter uppstår inom den stadgade, utjämnande, allmänt omfattade och till synes fulländade demokratin? Den saken har man av naturliga och goda skäl inte tänkt så mycket på.

Herbert Tingsten behandlar i en serie på tre artiklar, av vilka den första publiceras i dag, problemet om stabilitet och vitalitet i den "lyckade" demokratin. Efter denna serie följer inlägg av statsvetenskapsmän med olika politisk orientering.

Förra hösten hade jag ett minnesvärt samtal med några amerikanska statsvetenskapsmän. En av dem hör till eliten av USA:s sociologer; en annan har nyligen fullbordat en lysande undersökning över den kanadensiska provinsen Saskatchewan — den enda socialiststyrda staten i Nordamerika; en tredje höll på att avslutа ett arbete om den norska demokratin. Vi kunde alla genom kunskaper och erfarenhet med en viss sakkännedom tala om den lyckade folkstyrelsen. Likheten i vår uppfattning, grundad på studier inom högst skilda arbetsfält, var allående. Problemställningen var, enkelt uttryckt: blir

inte vad som allmänt anses vara en framgångsrik demokrati ett slags förbrukning av de demokratiska idéerna, en inledning till ett förfall; vad kan i så fall göras för att hejda denna utveckling, för att förena stabilitet och vitalitet?

Bland de många motiv som varit väsentliga i den stora demokratiseringsprocessen är det i detta sammanhang endast nödvändigt att stanna vid två. Demokratin — styrelsen genom allmän rösträtt under politisk frihet — skulle göra det möjligt för skilda intressen och samhällsgrupper att hävda sina krav inom staten; i första rummet skulle härigenom de fattiga, eftersatta socialgrupperna läge förbättras; resultatet skulle bli utjämning och samhällelig harmoni. Det är uppenbart att den framgångarika demokratin i det stora hela infriat dessa förhoppningar. Man kan diskutera om vissa åtgärder varit för långtgående, om vilka reformer som återstår att genomföra, men man kan knappast bestrida att en väldig omdaning, godtagen av nästan alla, ägt rum i demokratisk regi, med ett minimum av konflikter och kvarblivande illvilja. De stora förändringarna, främför allt ekonomiskt-sociala, har möjliggjorts genom att de materiella intressena trätt i förgrunden; därmed har också följt att den partipolitiska uppdelningen i huvudsak kommit att bestämmas av dessa intressen — varmed naturligtvis inte är sagt att intressena alltid varit "välförstådda" eller att uppdelningen från denna synpunkt alltid varit rationell.

Men ett helt annat motiv för demokratin framträder lika starkt i den debatt som nu pågått i nära två hundra år. Det är, om man så vill, ett romantiskt, idealistiskt motiv. Deltagandet i statsstyrelsen, om också blott genom avgivandet av en röst vart fjärde år, skall bli en stimulans för medborgarna; deras tankar skall inriktas på stora, gemensamma och principiella problem; den enskilde liv och personlighet skall bli rikare och lyckligare i en mera andlig mening, genom frigörelse från det privata, småskurna och egoistiska. Ofta möter den tanken i naiv optimism: demokratin betraktas som en oförtitlig folkhögskola, som producerar ivriga, kunniga, hetligt diskuterande och ändå toleranta idealister, och bindningen, den till en viss grad självfallna bindningen vid ekonomiska intressen blir helt förbisedd. Och dock är denna idealistiska motivering ett centralt, ett nödvändigt led i processen, den har givit grund och kraft åt demokrater från Rousseau och Jefferson till Branting och Staaff.

En tendens till motsättning mellan de båda motiv som här re-

MÖBLERA DEKORERA GRATULERA och EKIPERA med eftersökta

SPAKfynd

till rekord- låga priser

Avdelningar för
De 100-tals branscherna
Klarabergsgatan 23 & 31
Möbler Armatur Konst Ur Speglar Porslin Musikinstrum. Kameror Kikare Cyklar etc. Kontorsmöbler och Maskiner

★

Avd. Mattor & Textil
Endast i 37an Klarabergsg.
Ett enastående urval äkta
Orientaliska Mattor
i utsökta mönster och färger samt Wilton, Axminster, Bouclé, Flossa, Snilje m. fl.

★

Avd. Kläder & Pälsar
Endast i 23an Klarabergsg.
10.000-tals eleganta plagg
ALLTID SENASTE NYHETER
i Herr- och Damkonfektion samt förstklassiga Pälsvaror

Sök allt hos SPAK

Nytt till augusti-semestern

Amerikainspirerad sommarkjol i chintz med dekorativa matelassédetaljer. Den finns i flera olika färger — såväl mönstrad som enfärgad. Och till kjolen förstår vi denna lilla jersey-blus i någon pigg färg

19:50

Oriomblusen — både med lång och kort ärm — har åter kommit in hos Regent.

Se våra skyltfönster!

REGENT
Regentbolaget Stockholm

dovisats är påtagliga. Striden mellan ekonomiskt-sociala intressen förutsätter att medborgarna handlar som kloka egoister, inte om några slags från den privata situationen frigjorda ideella motiv. Den harmoni som eftersträvas måste leda till begränsning av konflikterna, och därmed också av passionen och debatten, till en stillhet som är långt från folkhögskolans och studentårens storvulna dagsyner. Frågan är hur långt de båda motiven låter sig förenas, om vi vu nu fortfarande vill förena dem.

Den utveckling som ägt rum i Sverige under de senaste årtiondena är representativ för en rad demokratier, även om den samtidigt är mera markerad och har nått längre än på andra håll. Vid tiden närmast före och under demokratins genombrott spelade de principiella problemen en central roll; ställningstagandet var, eller kunde i varje fall tros vara, betingat av sådana allmänna, med den egaktiles intressen åtminstone inte uppenbart och direkt sammanknutna, värderingar som vi betecknar som ideella. Själva demokratiseringsprocessen avsåg ett antal sekundära frågor av denna art: kvinnorösträtt, monarki eller republik, en eller två kamrar. Kyrka och religion stod på dagordningen, försvarade och angripna med argumentation i stor stil. Nykterhetsfrågan var inte en fråga om specialiteter i lagstiftningen, utan ett kollektivt moraliskt problem: var alkoholrusdrycksförbud det enda konsekventa medlet att bota det onda, eller stod ett sådant förbud i strid mot naturlig medborgerlig frihet? I försvarsfrågan stred man inte — eller rättare inte bara — om tio, elva eller tolv månaders värnplikt, utan om värdet av eller rättfärdigheten i ett försvar; själva den nationella samhörigheten var problematisk. På arbetsplatserna liksom i representationen var strejkrätt och förseningsfrihet lika omstridda frågor, som man bedömde utifrån principiella resonemang.

Även de frågor som mera omedelbart och påtagligt gällde samhällsgruppernas ekonomiska intressen diskuterades som principfrågor, med så allmänna och allmänt tillgängliga argument att man kan tala om en idétvist. Både staten rätt att bestämma arbetsvillkoren för vuxet folk — den första motionen om åtta timmars arbetsdag behandlades i första kammaren nära nog som ett utslag av galenskap. Både staten rätt att genom bekämpning åstadkomma en social utjämning? Var arbetslöshet något som kunde avvärjas eller bemästras eller en kris som måste övervinnas genom naturens egna krafter? Skulle näringslivet vara "fritt" — orden planhushållning, ramhushållning osv. var inte uppfunna — eller skulle det socialiseras?

Den stora förändring som ägt rum kan schematiskt kännetecknas i några få ord. De principiella striderna är nu i det stora hela avgorda och ekonomin har blivit nästan helt undanskymda. I de ekonomiska programma har striden mellan åskådningar till stor del förbytts i strider kring konsekvens och tekniska detaljer, där konjunkturläget är utgångspunkt och motsättningarna uppstår från fall till fall. Förolämpa konservativa, liberala eller socialistiska säger ömdligt mycket mindre än förr om inställningen till de olika partierna.

Denna utveckling, som i så mycket är tilltalande, kan förklaras på olika sätt. En del extremer och tokerier har med erfarenhetens och det sunda förnuftets hjälp diskrediterats — både de marxistiska och de kommunistiska exempien har här genom sina avskräckande egenskaper varit till gagn. De apokalyptiva och metafysiska föreställningar som gör åsiktskillnaderna speciellt svåra att samla sitt förlorat sin kraft. Institutioner som förut egnade till opposition genom sin makt har försvagats och därmed blivit ofördragliga: monarkin framstår som en dekorativ samlingspunkt, med publicitet som huvudfunktion, kyrkan har mist sin förmyndarställning gentemot undervisningen. Demokratin har på skilda områden genomfört kompromisser som satt ett entusiasmera någon godtagits av alla. Ekonomiskt-socialt har ideologiskt och sakligt en utjämning ägt rum, vars resultat nära nog är värdegemenskap på de väsentliga punkterna. Ytterpunkt för brytningar och åskådningar har över hela linjen smultit samman.

Att dessa naturliga konsekvenser av demokratins framkomst så klart framträder i Sverige sammanhänger tydligen med den relativt totala enighet och religiösa homogeniteten. Vi har inga minoritetsproblem. I Amerika är negerfrågan — bland åtskilliga andra frågor — inte bara ett mörkt inslag i en ljus bild, utan också en källa till ideologier, passion och idealism. I Belgien, Holland och Schweiz finns nationella och (eller) religiösa skiljelinjer; till och med Norge har i miniatyr genom sin språkfråga ett inslag av samma oroande och uppdrivande art. Hos oss

Lösnummer av
DAGENS NYHETER
säljes på följande platser i

FRANKRIKE
PARIS:
Nordisk Voyage (Sverigehuset), 126, Av. des Champs-Elysées.
Kiosken vid:
33, Av. des Champs-Elysées.
Gare du Nord (på perrongen för Calais).
Gare de l'Est.
17, Blvd des Capucines.
30, Blvd des Capucines.
Madeleinekyrkan.
Place de l'Etoile.
Place de l'Opera.
Place Edmond Rostand.
Boklådorna i hörnet av Blvd Raspail och Blvd du Montparnasse.
CANNES:
Perrier, 4, Rue d'Antibes.
MONACO:
Kiosken vid Place du Casino.
NIZZA:
10, Place Masséna.
58, Promenade des Anglais.
Gare des Autobus.
Av. Thiers.

Anrik idyll

GRÄNNA, Per Brahes grevliga residensstad, har på äldre dagar blivit en av landets mest attraktiva idyller, en reträttplats för gränade pensionärer, ett Vätterbygdens Sigtuna om man så vill, med ålderdomlig träbebyggelse, blommande rosengårdar och prydliga villor inom synhåll. Lika litet som Sigtuna har Gränna välsignats med någon järnväg, och det är säkerligen en grundförutsättning för den traditionsmättade miljöns bevarande. Bilkaravanerna längs den kilometerlånga Brahegatan har inte framtvungit några större ingrepp i stadsbilden, och det sammanhänger i din

Nedre förstugan i Hallbs gården, Gränna.

tur med att redan Per Brahe förstå samhället med en huvudled som i bredd vida överstieg den Drottninggata som Stockholm lade sig till med när Normalm regulerades. Till planläggningen besvarar alltså Gränna sin grundkaraktär, fastän staden i år har fyllt 300 år på nacken. Och ännu finns ett stycke av samhällets legendariska vårdträd i behåll, nordenträdet till den rikaste barn pärsonerten Gränna rödpäron.

I anslutning till jubileet har Nordiska Museet utgivit *En byggnadshistorisk översikt* (Nordisk Rotogravyr, pris 10 kr.), utarbetad av *Sigurd Wallin* på grundval av museets tidigare undersökningar på platsen. Wallin har alltså inte presenterat staden såsom den ter sig i dag och att spara de äldre skedena till ett pastoralkapital. Den bevarade bebyggelsen i borgerlig empire kommer härigenom att stå i centrum för framställningen. Några tyska anläggningar "genomgås mer ingående i uppmätningar och text. Dit hör Borgmästargården, som tillkom på 1730-talet och var stadens första vitmålade hus, med en nyklassisk förgrstälining alltså som i hög grad stack av mot de gamla timmerbyggnaderna i rött och grått. Stadens paradbyggnad är alltjämt den stora Hallska gården, uppförd på 1830-talet i en förhållandevis rik empirestil och under Karl Johans-tiden uppenbarligen tryckt till Suecian ger vinserligen en tidig utblick över staden, men i fråga om detaljerna är den tämligen summarisk. Mycket av det gamla finns säkerligen i behåll inom huskroppanna, men till det yttre har bebyggelsen genomgått omgestaltats under 1800-talet. Den rikliga förekomsten av målningsfragment på väggar och tak bjälkar litet varstans tyder emellertid, som Wallin påpekar, på att Gränna haft gott om kunniga dekorationsmålare i äldre tid och att stadens invånare har haft en utpräglad dragning till bekvämlighet och rörlig form inom bostaden. Bildpraktén i Per Brahes närgränsande slottsanläggningar har ringlytvis spelat en roll för denna dekorativa tendens.

Den stramt koncentrerade byggnadskrinklan finns upp av en vacker bildhilaga i djupt tryck, där man bl. a. påträffar en del teckningar och foton från förra seklet. Innehållsförteckning saknas kuriöst nog, liksom varje form av register.

OLOF BYSTROM

FÖRFATTARSOMMAR:

KG SKRIVER HOPPANDE MEMOARER

Förlaget efterlyste punkt, fortsättning i nästa del

"Om jag inte minns fel ... sjöng Karl Gerhard en gång. I höst kommer han igen med sämsta verk med svårighet att sätta punkt. Han gor ut noveller i memoarform, och de handlar om hela livet. En vagnlig sommardag gästade jag på villagolvet i Saltsjöbaden och berättar om sin upptäckt att det är mycket roligt att skriva om Karl Gerhard när man — som det numera heter om bekännare — har dolda sig bakom sin öppenhjärtighet. Här skall berättas!

Det är lunchdags i Karl Gerhards châteu. Fatima och hennes elvaårige bror Jonnie och franska familjen Bernhard. Valery med lös enda Bernhard jr och Helene — alla ungarna har nyss varit skilda till Indianer under Frankes tjut och berget hakom köket — fröjdar sig åt den goda maten som kommer från matortiden fröken Jensen, svensk hökamästarinna av internationella mått och mattedlar. Familjen Valery har nyss inkört sitt nytt slags vin till lunchen: vatten. De l'eau. Karl Gerhard har gjort ett modstarg för gott: ingen rökning vid matbordet! On ne fume pas ici.

Det är skrigt och barnkärt och parisisk esprit till maten och i timsgnet. Generalsekreterare Göthe serverar svart kaffe, två resor platt, i fönsterrummet mot sjön och ser till att monsieur Valery kommer till doktorn med sitt onda öga. Le docteur — det är C. G. Danielson, ehefläkare på Badhotellet och god granne i huset intill — tittar in ett slag med sin fru, när tiden hunnit till pälar. Conversation, konsultation. Friska skratt kommer från barn och vuxna. Ingen har någrän. Ingen lider av cynism. Vive le Docteur Gerhard!

Här finns hur mycket som helst av böcker, tavlor, blommor, barnspring, kaffedrar och estädade skrivbord. Karl Gerhard går konversersande uppför lasac Grünewalds långa svarta trappa med gult i fonden och sätter på sig en morgonrock — till er tjänst, mademoiselle och monsieur Photographe! — och knyper till slings med en skrivmaskin. Det går till så, när han författar, han går det helst om mornarna och i sängen som Churchill, vars råd han gärna följer för dess charmfullhet skull:

— Man skall aldrig underlåta att säga vad man tycker i dag, även om det på alla punkter motsäger vad man sade i går.

Evinnerligt hoppande

Höstens memoarer började Karl Gerhard för tre år sedan, annat kom emellan, men i vintras inträffade inspirationen. Han fann det roligare att skriva, alldeles för roligt. Förlaget efterlyste punkten. Författaren blev tvungen att sätta den, men är starkt fundersam på att fortsätta i en nästa del. Den första kom, om man så vill, 1930, då han

Guffer författare, och Fatima, längst t. h., hennes bror Jonnie samt Helene och Bernhard Valery läser över hans axel. Alla fyra har Karl Gerhard till gudfar.

skrev "Och så kommer där en gosse ...". Kommer blir den, men den följer ingen kronologi. Det är ett evinnerligt hoppande i den, en bekännar Karl Gerhard.

Den handlar inte så litet om teater. Göteg Ekman, prins Bojan och Torgny Segerstedt här till personerna Karl Gerhard utförligt berättar om. Han omskriver också sina kollisioner med olika maktshavande. Just nu håller han för resten på och skriver en artikel om sin syn på sonar. "Om jag inte minns fel, var det nått i vilken ..." kan man gissa.

Memoarboken är ingen förföljelsebok, snarare en bekännelse. Karl Gerhard är finkänslig och mycket mänskligt karaktär. Som vanligt träffar han gärna i prick när han eleerar

— Ingen hand är mildare än den som ger sig själv en örfil.

"Man behöver inte tänka på appläder"

Han tycker som sagt det är roligt att skriva. Ett av skälen är detta:

— Man behöver inte tänka på appläder eller skratt efter varje mening.

Ja tillfället måste han emellertid tänka på det. Det ser mörkt ut med Karl Gerhards memoarer. Själv säger han hälire: Det ser ljust ut. Ge mig får för fulla hus, och Höstsol får varje kväll en hundraapp.

När publiken avtar — eller snarare när Fatima säger att hon längtar till Frankrike med Guffar — far han till Roquelune, på Rivieran, dels för sommarvemester, dels för att plugga rollen som minister i André Rossins "Lorsque l'enfant arrive", "När barnet väntar", som han som teaterchef tar upp på Vasan i höst.

Fatima följer med alla gånger. Hon, är en snäll och solig och gåvad krullunge på åtta år, som leker affär när det regnar, skall bli skådespelerska när hon blir stor och redan är skådinne. I förrosmras levde hon allenire i Jämtland och gjorde en bilderbok med vistext till Guffar. Första bildtexten:

Jag plockar blommor att matbordet smycka

får dom spridet trevnad och hemskt mycket lycka.

Nästa del av Karl Gerhards memoarer kan man redan spå titeln på: "Och så kom en gång Fatima..."

Meliee

Järnvägsfolk

DEN LILLA BOK med titeln *Järnvägsmännen* (pris 6 kr.) som ingår i Nordiska museets serie "Svenskt liv och arbete" förtjänar att inte bli borglömd. Den innehåller en serie korta självbiografier, författade av järnvägsmän och uppenbarligen mycket representativa för den yrkesgrupp varom här är fråga. Mats Rehnberg, som redigerat boken, har i en kommentar redogjort för det fråformulär som legat till grund för de vittnandes redogörelser. Det har varit synnerligen fylligt, klart och i god mening vägledande inga desto mindre måste man undra över hur mycket det kan ha påverkat de svarande att "normalisera" sitt liv och sina upplevelser. Det är sålunda lätt att se att några av skribenterna haft verkliga relationer eller politiska intressen — de senare har varit ledande organisatorsmän — medan flertalet påskyldigast berört dessa sidor av livet med några korta upplysningar som visar anpassning efter

numera prästgården. Där finns till och med den stora lagkrådsfyrkanten på tomten norät Vättern. I övrigt är det antligt inslag i stadsbilden som för inte så långa sedan återfanns på flera håll nedanför Brahegatan.

I fråga om de äldre skedenas behyggelse, 1600- och 1700-talens Gränna, yttrar sig Wallin med stor försiktighet: Erik Dahlbergs teckning till Suecian ger vinserligen en tidig utblick över staden, men i fråga om detaljerna är den tämligen summarisk. Mycket av det gamla finns säkerligen i behåll inom huskroppanna, men till det yttre har behyggelsen genomgått omgestaltats under 1800-talet. Den rikliga förekomsten av målningsfragment på väggar och tak bjälkar litet varstans tyder emellertid, som Wallin påpekar, på att Gränna haft gott om kunniga dekorationsmålare i äldre tid och att stadens invånare har haft en utpräglad dragning till bekvämlighet och rörlig form inom bostaden. Bildpraktén i Per Brahes närgränsande slottsanläggningar har ringlytvis spelat en roll för denna dekorativa tendens.

Den stramt koncentrerade byggnadskrinklan finns upp av en vacker bildhilaga i djupt tryck, där man bl. a. påträffar en del teckningar och foton från förra seklet. Innehållsförteckning saknas kuriöst nog, liksom varje form av register.

OLOF BYSTROM

miljön men knappast mera. Man undrar om de alla skulle ha tagit upp dessa frågor om de slippts lös utan vägledning. Å andra sidan hade flertalet sannolikt haft mycket svårt att genomföra en självbiografi utan att ha ett frågeformulär att hålla sig till.

Det som dessa representanter för järnvägsfolket mest intresserat sig för har naturligt nog varit tig och människor de mött. Tågen i den mån de ställt dem inför problem i arbetet, människorna i arbetskamratskor. Dessa järnvägsmän, som har levat under den obönhörliga tidsprecisionens lag, har varit tvungna att hålla sig på helspänn i betydligt större utsträckning än flertalet yrkesarbetare. De har inte kunnat sjunka ner i slö rutinmässighet, och de har inte heller haft yrkets krafter till sådana samlade fritidsprestationer som att odla en hobby eller en livsfilosofi. Deras intressedjupker kan verka både torra och spiittrade, men de ingor nästan undantagslöst respekt. Även om urvalet mera speglar en elit än ett genomsnitt, får man ett starkt intryck av järnvägsfolkets yrkesmoral. Digtvaren har fruktlitt att det är vanligare bland järnvägsfolk än bland andra att sonen vill bli fadrens yrke. Lägger man detta till den skrepna hierarkiska rangskalan inom skrået, står man inför en annan till en kast inom det moderna samhället som måste erbjuda sociologerna lockande studieobjekt.

Ett påfallande drag är att de som berättat om hur de träffat sina blivande hustrur båda fäst sig vid vederbörandes när hon burit sina uniformer och kant inom det moderna samhället som måste erbjuda sociologerna lockande studieobjekt.

I bakgrunden för berättelserna skymtar schaktlotts stinger, stolta, bukiga och självhärliga som små feodalherrar på sina stationer. Vi förstår dessa stinger! När skall ni finna er Selma Lagerlöf?

ERIK LÖNNROTH

Fortifikationsförvaltningen önskar att 693.700 kr. skall anvisas för en del angelägna byggnadsobjekt vid Försvarets forskningsanstalt, nämligen tillbyggnad till laboratoriebyggnad i Ursvik och brandalarmanordningar där, stängsel och alarmeringsanordningar, utökning av högspänningsledning och utökning av pumpanläggning vid avdelningen i Tumba samt stängsel och alarmeringsanordningar vid avdelningen i Frösunda.

LINDLEY SJÖNG SHANTIES PÅ SALTSJÄNKT SKANSEN

Saltsjänkt och sötvattensidylliskt var lördagens Skansenkväll. En ljum bris från Saltsjön fläktade den fullsatliga publiken, som visade de märkligaste musikaliska egenskaper. De vaggade sjungande med i vistbatsvalserna och åstadkom till och med ett lyriskt pianissimo som efterspel till Gunnar Turessons Backafallsdang.

Det saltsate inslaget presenterades med 87-årige seglarmästaren Charles Lindley. Det var en tid sedan han levt på lagrad Gibraltarskost. Varken hans vänen eller figur hade längre något kantigt över sig. Med ett soligt leende sjöng han en av de sånger han sjungit som shantyman. Publiken föll påpassligt in i refrängen på "Blow boy, blow", men orkestern tog Hans Lenart fanns inte där. Skymningen lägrade sig över tevlen och den gamle sallorn övergick till en modern shanty, som han besvärket avbröt när Olhagen prade om tiden.

En nöjesseglare gick så ombord på scenen och gjorde en enorm skäggsko igenkännbes konstnären Göran Brunius, som berättade om sin fina båt. Thory Bernhards sång en skakande sång om en vildland, men liknade själv mest en svan i sin vita klänning. Med västsvenska skeppar-historier konkurrerade storsjödjurets sanningsvittne, Karl Wallin. Hans sakliga såväl utseende som berättelse lämnade ingen i tvivelmål

Den gamle seglarveteranen Charles Lindley fick hela publiken med sig i sin gamla shanty, och Folke Olhagen stimulerade honom till en modern sådan.

om djurets existens. Ett värmländskt solljus hade fru Gerda Hjelbom i gott minne, trots att hon mötte det som liten flicka.

Barbara

Jätteuppbåd av musiker på stämma i Uddevalla

Från Dagens Nyheters korrespondent

ANACAPRI, lördag.

"Kungen på Capri", ingenjören och författaren Edvin Cerio, bl. a. känd för sin storslagna donation till Svenska vetenskapsakademien av Casa Orlandi, ett hus på Anacapri, som används av svenskarna för sofforkning, blev vid en högtidlighet häromdagen utnämnd till kommendör av Nordstjärneorden.

Signor Cerio var djupt rörd över den fina utmärkelsen, som överlämnades av svenske ministern Beck-Friis. De Yngve Ohlman från Saltsjöbadsobservatoriet höll hälsningstalet, och bland de inbjudna märktes signior Cerios unga hustru och dottern Letizia. Den nyutnämnde kommendören höll ett litet tacktal och hoppades att solforskningsinstitutet skulle bli en tillgång för vetenskapen.

"Kungen på Capri" fick svensk orden

Från Dagens Nyheters korrespondent

ANACAPRI, lördag.

"Kungen på Capri", ingenjören och författaren Edvin Cerio, bl. a. känd för sin storslagna donation till Svenska vetenskapsakademien av Casa Orlandi, ett hus på Anacapri, som används av svenskarna för solforskning, blev vid en högtidlighet häromdagen utnämnd till kommendör av Nordstjärneorden.

Signor Cerio var djupt rörd över den fina utmärkelsen, som överlämnades av svenske ministern Beck-Friis. De Yngve Ohlman från Saltsjöbadsobservatoriet höll hälsningstalet, och bland de inbjudna märktes signior Cerios unga hustru och dottern Letizia. Den nyutnämnde kommendören höll ett litet tacktal och hoppades att solforskningsinstitutet skulle bli en tillgång för vetenskapen.

pojkar, av vilka Eb John Seamands kommer så långt ifrån som Anchorage i Alaska. Vistelsen i Sverige omfattar tiden 27 juli—14 augusti.

SPIONLIGAN avslöjad!

Det var i hörster då spionagefären Andersson var högaktuell. I en lägenhet i Aspudden utanför Stockholm satt Jan Lodin, studerande vid Stockholms högskola, och drack kaffe tillsammans med sin hustru och sin moder. Plötsligt föreslog modern att Jan Lodin skulle bjuda in en innebonde, den nedersmara norrstatsiket rykthare sovjetspionen Fritjof Enbom.

Så började den intensivt spännande skildringen om svalkjandet av den stärsta spionage, som någonsin arbetat här i landet. Den inticrade artikeln, som förvärvats med exklusivrätt för Sverige, står att läsa i det nyutkomna augustinumret av VÄRLDSNYTT, vilket även innehåller en mängd andra intressanta och underhållande artiklar.

Fortfarande kostar VÄRLDSNYTT endast 75 öre. Köp Ett exemplar i dag! Tidskriften säljes överallt där tidningar säljes. Fråga bara efter AUGUSTnumret av VÄRLDSNYTT och nöj Er inte med något annat.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.